

gynder med det 25de Aar, hvorefter de først ville have opfyldt Værnepligten i en Alder af 30 Aar. Det bliver altsaa nødvendigt at tage under Overveieelse og at afgjøre ved en almindelig Regel, der maa bringes til offentlig Kundskab, hvorvidt man for deres Bedkommende, der paa Grund af deres Legemsbefæffenhed ere fritagne for Værnepligt, og med Henſyn til hvem man ſiger, at der ogsaa for dem maa gaae 5 Aar hen, inden de kunne blive befordrede, ſkal beregne den Værnepligt, ſom de ſkulde have ydet, men ſom de ikke have ydet, fra det 22de Aar eller fra det 25de. Der er Billighedsgrunde, der tale for, at man rykker Tiden ud; det er jo nemlig ikke billigt at ſige, at, da den og den paa Grund af ſin Legemsbefæffenhed er fritagen for Værnepligt, kan han befordres, naar han er 27 Aar, men da den og den opfylder ſin Værnepligt, kan denne først befordres, naar han er 30 Aar. Men paa den anden Side kan det jo være et Spørgsmaal, om det er billigt at betragte Enhver, ſom er fritagen for Værnepligt paa Grund af Legemsſvagbed, ſom om han havde forlangt Udsættelse til det 25de Aar. Dette Spørgsmaal maa altsaa komme under nærmere Overveieelse, og der maatte træffes en Regjeringsafgjorelse derom, en administrativ Afgjorelse, der ganſke viſt atter maatte kunne forandres, ligeledes ved Regjerings Beſlutning, men en Afgjorelse maa der træffes, en faſt Regel maa opſtilles, der paa en officiel og ſolen Maade giver alle dem en Retteſnor, hvem det berører. Med diſſe Ord ſkal jeg indſtille til Landſthinget at vedtage de fra Fællesudvalges Fleertal fremkomne Forſlag.

Mr. Anderſen: Den Afgjorelse, ſom nærværende Sag ſil igaar i Folkethinget, kan jeg fra mit Standpunkt ikke erkjende for at være enten onſteltig eller heldig, hvad enten man ſaa ſeer hen til Kirken eller til det horgelige Samfund eller til Præſternes Stilling eller til Armeen; men, da Sagen ved den Afgjorelse, ſom den ſaaledes ſil i Folkethinget, viſtnok maa anſees for tillige at være afgjort i ſin Heelbed, ſaa vilde det formeentlig være overflødig, ja maaffee upaſiende, om

jeg nu vilde opholde det høie Landſthing længere med denne Sag, der nu er behandlet ſaa mangfoldige Gange. Efter den Bemyndigelse, der er given mig dertil af det Medlem af Folkethinget, ſom i Forening med mig har ſtillet Underændringsforſlagene under Nr. 1 og 2, ſkal jeg derfor herved tage diſſe tvende Forſlag tilbage.

Formanden: Da det ærede Medlem ikke har været ene om at ſtille Forſlagene, og da Medforſlagsſtilleren ikke kan være tilſtede her, kunne Ændringsforſlagene ikke tages tilbage.

Mr. Anderſen: Jeg tør maaffee gjøre den høitærede Formand opmærksom paa, at jeg har confereret med det paagjældende Folkethingsmedlem, og at han har givet ſit Minde til, at de nævnte Underændringsforſlag tages tilbage ogsaa for hans Bedkommende.

Formanden: Jeg maa dog for Folgernes Skyld faſtholde min engang udtalte Formenting.

Juſtitsminiſteren: Jeg kommer nu for ſidſte Gang til det høie Thing med Anmodning om at støtte Regjeringen ved Gjennemførelſen af denne vigtige Sag. Mit Hverv i ſaa Henſeende er paa mange Maader blevet mig lettet af den ærede Ordſorger, der ſaa fuldſtændig og tydelig har forklaret Betydningen af det Forſlag, ſom foreligger fra Fællesudvalgets Fleertal, og de Afviſeſer, der indeholdes i ſamme fra det, ſom tidligere er blevet vedtaget af Landſthinget. Jeg har til enhver Tid med Glæde erkjendt, at Landſthinget væſentlig har støttet Regjeringen i denne Sag, og min Anerkjendelse af, at Landſthinget har støttet Regjeringens Anſkuelse, er ſelvſølgelig ikke bleven formindſket derved, at dens Anſkuelse ſtod Landſthingets nærmere end Folkethingets, ſaa at det altsaa ogsaa var lettere for Landſthinget end for Folkethinget at støtte Regjeringen i denne Sag. Jeg troer, at det Princip, ſom Landſthinget hele Tiden har forſægtet, i Realiteten endnu er haandhævet, hvad det ogsaa forekommer mig, at den ærede Ord-